

Neeme ja Ihasalu küla ajaleht

nr 36/2017
ilmub 2x aastas
hind 3.00 eur

Oma Poolsaar

Foto: Sven Arbet/Maaleht

Värskes numbris:

- Avati Neeme pood ja kohvik
- Persoon - Ülo Lomp
- Kooli ja lasteaia tegemised
- Külavanema tähtis roll
- Teeme ära! talgud Ihasalus
- Külakoosoleku kokkuvõte
- Külauudised, teated
- Retseptinurk
- Ajalugu
- Tulevased üritused

NEEME POOD JA KOHVIK AVAS UKSED!

15. aprill 2017 oli Neeme külas üks kauaoodatud ja oluline päev, nimelt taasavati täiesti uue näo ja sisu saanud Neeme pood ja kohvik.

See sündmus on külaelanikele ilmselt sama tähtis kui see oli 1931. aastal, mil Neeme pood siia omakülameeste poolt (Neeme Kalurite Tarbijate Ühisus) rajati. Pood toimis kogu selle aja väljaarvatud viimased paar aastat.

Poe rekonstrueerimise, projekteerimise ja ehitamisega tegi hoone uus omanik Tõnu Vaher algust 2016. aasta jaanuaris ja hoone lõpliku valmimiseni kulus poolteist aastat. Hoone ehitajateks olid ikka ja jälle oma küla tublid töömehed. Kindlasti väärrib mainimist asjaolu, et ka kogu poe hubane sisustus on oma küla meeste kätetöö.

Oli näha ja tunda, et inimesed on poe avamist oodanud kaua ja kärsitult, sest sellist rahvamassi ei ole külavahel juba ammu näha olnud. Tundus, et kõik, kes sel päeval Neemes olid, leidsid mahti poest läbi astuda, et ringi uudistada, kiidusõnu jagada ja esimesed ostudki teha. Rahvas oli rõõmus ja tähistas kohvikus poe avamist, kes kohvi ja koogiga, kes kihiseva joogiga. Palju elevust ja rohkelt poekülastajaid jagus ka järgmisteks päevadeks ning ega see praegugi väiksem ole.

Võib julgelt väita, et tegemist on kauneima külapoega terves Eestis. Vähemalt meie küla inimeste arvates ja ka paljude teiste arvates, sest olles avatud vaid paar kuud, on pood saanud juba rohkelt tähelepanu nii ajakirjanduses kui televisioonis. Kuuldused meie imetabasest külapoekesest on lausa nii levinud, et seda ilu käiakse kaemas suurte delegatsioonidena nii lähemalt kui kaugemalt. Näiteks järjest enam jalgrattureid ja matkajaid on avastanud poolsaare tipust toreda üllatusena meie armsa külapoe ning olles maiustanud kohviku kohupiimakorbiga, on igati üks neist lubanud Neeme poe oma püsivarsruuti lisada.

Üks korralik külapood peab olema võimalikult universaalne ja mitmekülgse kaubavalikuga. Neeme pood ja kohvik on aga veel rohkemgi! Esiteks muidugi asjaolu, et lisaks poele sai Neeme küla ka uue kohviku, teiseks suureks plussiks on pikk avamisaeg - E-P, kell 10.00 - 22.00 ja kolmandaks muidugi paindlik kaubavalik, sest kui ka letist parasjagu vajalikku ei leia, tuleb sellest vaid poele teada anda ja vajalik toode on varsti letil olemas. Poodi sisse astudes haarab pilk muidugi esmalt hõrkude küpsetistega vitriini, sealt leiab nii saiakesi, kooke kui ka uhkeid torte (mida kõike on ka võimalik ette tellida!) aga menüüst leiab ka soolaseid roogasid nagu salatid, supid, burger, friikartulid, pelmeenid.

Poe perenaine Triin Paevere
Foto Tõnu Vaher

Ka kõiki neid on võimalik koju tellida, oskab ju iga külaelanik hinnata mugavust kui kodus pidu pidades ei pea kuhugi kaugele poodi sõitma, vaid saab rahulikult kõik hea ja parema oma kohvikust kätte.

Tegelikult on poe ülemisel korrusel olemas ka suur saal, mis mahutab 50 - 60 inimest ja kus on võimalik korraldada seminare, pidusid ja muid üritusi, nii et ega linna enam suurt asja ei olegi, las nüüd linnarahvas tuleb hoopis ise siia pidusid ning koosolekuid korraldama ja meie kaunist küla nautima.

Rohkem infot poest, poe e-maililt neemepood@gmail.com või poe telefonilt tel. 5210669

Suur aitäh kõikidele tublidele töömeestele ja abilistele, kes poe valmimisele kaasa aitasid!

Maris Tagarand

Fotol Neeme poe juhatuse liikmed ja personal aastal 1932.
Foto Elsa Laugasson erakogu/Fototöötlus Linnar Kaljuvee

TULIHINGELINE TEGUTSEJA ÜLO LOMP

Kohtusin Üloga esimest korda aastaid tagasi Jõelähtmel näidendiproovis. Mäletan, et Ülot oli raske proovi saada. Ta oli kas välismaal või tööasjadega hõivatud. Aga kui tuli, siis alati oli ta energiline ja rõõmsameelne. Nüüdseks tean, et selline Ülo ongi - aktiivne, võiks öelda, et isegi tuli hingeline tegutseja ja selliselt on kulgenud ka tema elu. Aga nagu ikka alustame päris algusest.

„Ma olen läbi ja lõhki Tallinna poiss, Pelgulinna barakide vahel kasvanud, elasime Taime tänaval, seal kus meie tänav lõppes, algasidki kohe barakid. Ema ütles ikka, et ma õppisin enne kaklema ja siis käima. Seal oli ikka päris hullu seltskonda, vahel keegi löödi maha ja pandi barakkisid põlema, selline paras geto, sain hea elukooli.

Lapsena kasvasin ma väga kesistes oludes Pelgulinna keldrikorteris, kus sügiseti ja kevadeti suurvee ajal tuli hommikul ärgates toasusside asemel kummisäärikud jalga tõmmata, sest vesi oli tuppa tulnud. Seal elasin ma 17 aastat. Peale sõda kohendas isa selle keldri elamiseks ja kuigi ema oli väga hoolas ja tubli perenaine, kes valmistas hästi toitu ja armastas puhtust, oli mul ikkagi tihti väga piinlik oma elamise ees. Teismelisena ei julgenud ma väga pikka aega sõpru omale külla kutsuda. Mulle tundus, et kõik, kes elavad kusagil n-ö maapeal, on hirmsad rikkurid ja kui kellelgi oli kodus veel näiteks vann... no see oli juba ei tea mis. Mul kodus oli talvel tihti toas veel jääkirme peal, kuigi õhtul köeti pliit punaseks.

Kui siis 1971. aastal õnnestus emal saada Mustamäele 2-toaline korter, oli see tõeline luksus. Kooli läksin Pelgulinna gümnaasiumi (endine 46. KK). Hakasin kõvasti sporti tegema ja kui 8 klassi läbi sai, oli kindel plaan TSIK-i (praegune Audentes) minna. Minu esimene valik spordis oli jäähoki, aga kuna sellel oli Eestis tol ajal väike kandepind, siis jäin võrkpalli eriala peale. Võrkpalli tase oli Eestis kõva ja TSIK-i võistkonnad olid korduvalt NL-i meistrid ja medalioomanikud. Endal õnnestus tulla Eesti noortemeistriks ja osaleda NL-i meistrivõistlustel. Paraku sealt medalit ei saanud, sest oskasin väga vaelel ajal haigeks jääda.

Foto Ülo Lomp erakogu

Peale TSIK-i lõpetamist oli loogiline jätk minna sporti õppima. Tee viis Tallinna Pedagoogilisse Instituuti ehk rahvakeeli pedasse (praegu Tallinna Ülikool) õppima kehalise kasvatuse erialale. Ülikoolis sattusin karate peale ja see köitis, kuid nõuka ajal oli karate ja kulturism keelatud spordiala. Miks, no mine sa küsi, siis oli ju igasuguseid imelikke asju. Kui vaja, tuli rohi ka roheliseks värvida. Esimese hooga ma ülikooli ei lõpetanud. Sellel ajal kehtis kord, et peale ülikooli lõpetamist said suunamise, aga kusagile kolkasse ei tahtnud ka nagu minna.

Vingerdasin ennast kaugõppesse ning sain samal ajal tööle minna. Mind kutsuti Haapsallu võrkpalli mängima. Läksin kalurikolhoosi Lääne Kalur, kalapaadile kilu ja räime püüdma. Niipalju meremehe verd minus aga ei ole, et oleks tekkinud kutsumus. Pikemad reisid olid paar kuud ja kui siis selle aja vältel vaid viis nägu vastu vaatavad (laevas oli kuus meest), tundsin, et see pole minu jaoks.

Vene sõjaväest oskasin ka välja vingerdada. See oligi hämmastav, et kuidas ma nii lihtsalt sealt ära sain. Ema töötas haiglas. Mul oli sapipõies liiv ja vahel käisid valuhood peal. Sõjaväe poolt ainult korra saadetigi haiglasse uuringutele. Eks nad vist arvasid, et see on selline probleemne kuju, et parem ongi seda mitte saata.

Peda ma lõpetasin 1980. aastal enne Moskva olümpiamänge. Lõpetamine tehti siis juba mais ära, tavaliselt olid ju lõpetamised juunis, aga seoses olümpiaregati toimumisega Tallinnas pidi linn võimalikult vaikne olema, et igasugused kahtlased elemendid ei üritaks mõne välismaalasega juttu ajada. Ülikooliaeg oli kihvt, meil oli äge kursus, korraldasime igasugu põnevaid asju ja käisime laagrites.

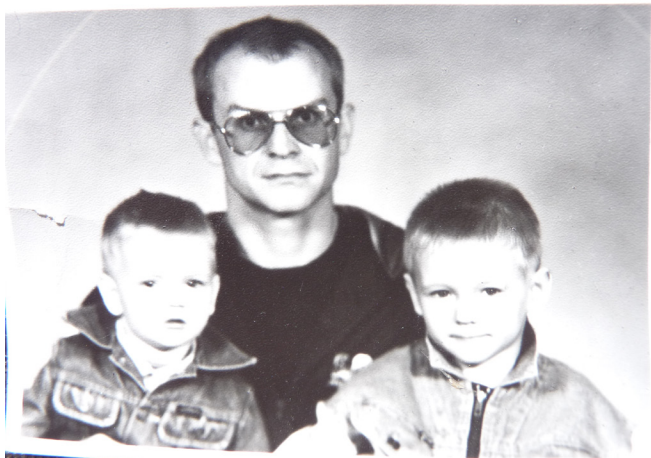
Õpetaja ameti valisin ka ikka sellepärast, et mulle meeldib lastega tegeleda. Lapsed on minu elus väga olulisel kohal, ma väga armastan oma lapsi ja lapselapsi. Isaks sain ma tegelikult juba 19aastaselt. Eks polnud ma siis veel abieluks valmis ja türikeseks paraku see kooselu jäi.

Mul on imeline tütar Helen, saame temaga väga hästi läbi ja mul on üliarmsad lapselapsed Loore ja Katariina, kellel on samuti spordipisik sees.

Loe edasi lk 4

Oma poegade Raineri ja Oliveri ema Epuga abiellusin aastal 1986. Tänu talle selliste poegade eest! Helen ja Oliver meenutavad mulle natuke iseenmast, pea täis ideid ja käed-jalad toimetustes. Rainer on rahulikum, aga sõnniliku sihikindlusega.

Ma olen oma elu jooksul palju huvitavaid asju teinud. Ega see kõik siia ära ei mahuks. Esimene tõsine õpetajaamet oli Tallinna 8. KK-s (hiljem Sõle gümnaasium) kehalise kasvatusõpetajana.

Ülo Lomp poegadega. Foto Ülo Lomp erakogu

Mingil hetkel nägin lehes kuulutust, et Tallinna Keskaigla juures avatud pimedate rehabiliteerimiskeskus otsib liikumisõpetajat, see tundus mulle väga huvitav ja saingi sinna tööle. See oli selline tundmatus kohas vette hüppamine. Võib öelda, et see oli minu elu üks ägedamaid töökohti, seal pidi ise süsteemi looma. Mul olid toredad õpilased, saime hästi läbi. Mõni jäi eriti hinge. Pean oma töövõiduks, kui nii öelda saab, ühe traagilise saatusega poisi elule aitamist, kes õnnetuste tagajärjel nägemise kaotas. Sattusime kokku kui ta oli 17aastane. Hakkasin temaga tegelema ja ma nägin järjest kuidas ta muutus, tuli välja masendusest. Samal ajal oli ka teine temavanune poiss, kes oli sünnist saadik pime. Nad on mõlemad praegu Eestis tuntud pimemassöörid. Ega see lihtsalt ei läinud, et neid meditsiinikooli õppima saada. Toona ei tahtud midagi kuulda sellest, et puudega õpilased tulevad. Siiski sai niikaua kooliga madistatud, kui poisid vastu võeti.

Ennast sain arendada 1990. aastal Soomes üle-euroopalisel pimedate liikumisõpetajate seminaril. Seal osutus popiks ka minu leiutis - tasakaalulaud liikumisharjutuste arendamiseks. Nii see on, kui midagi saada ei ole, siis tuleb ise leiutada. Põnev töö oli, aga siis tuli Eesti kroon, rahad said otsa ja paraku see lõppes.

Edasi läks elu nii, et sattusin tööle Luksemburgi. See oli laulva revolutsiooni ajal, mul oli siis oma klubi, muinsuskaitse seltsi turvateenistus ehk spordiklubi Kulter (sõnadest kultuur ja tervis). Seltsi esimees Trivimi Velliste andis mulle ülesande moodusta turvateenistus. Pane oma spordipoisid kokku, et oleks võtta kui vaja. Korraldasime treeninguid,

käisime asutustes rääkimas kaitseliidu taastamise vajalikkusest.

Me jõudsime ikka päris tõsiselt tegutseda ja võib öelda, et teenistusleht on päris pikk. Klubi põhikirjaline eesmärk oli Eesti iseseisvuse taastamine. Andrus Öövel oli siis kodukaitse ülem, see ühendus oli siis tolle aja valitsuse poolt ellu kutsutud, aga kaitseliidu asju tuli ajada salaja. Tekkisid käärid, et üks söimas ühte ja teine teist. Meie klubi oli siis see, kes kuulus mõlemasse, meie olime küll kaitseliidu taastajad aga me tegime aktiivselt koostööd ka kodukaitsega. Üritasime teha kõik selleks, et neid vastuolusid siluda. Korraldasime 1990. a mais klubide kokkutuleku, kuhu kutsusime kõik kaitseliidu ja kodukaitse juhid. Esimesel päeval tegime sporti ja teisel päeval pidasime seminari - räägime suud puhtaks. Ajame kõik ühte asja ja küll peale Eesti iseseisvumist võime vaielda, kes meist on sini-must-valgem.

Kuna olime palju väljas erinevatel ettevõtmistel ja Velliste meie teeneid hindas, siis saime hakata tööle käima Luksemburgi, ühe tema tuttava professori juurde. Väljamaal teenimisevõimalus oli kompensatsiooniks meie vaeva eest ja eks seal maksti tõesti hästi. Elasime siis Mustamäel, aga minul oli tegelikult kogu aeg hinges üks unistus. Ma tahtsin endale elamist mere äärde. Lapsepõlve kehvadele oludele mõeldes tundus mõte utoopilisena.

Kõik sai alguse sellest kui hakkasin ühel päeval jälle Luksemburgi minema. Külas oli mul vend, sirvis Õhtulehte, mina pakkisin asju. Korraga ütles, et vaata, siin on midagi sinu jaoks! Vahetatakse mere ääres ridaelamu korter korteri vastu Tallinnas. Hakkasin tegutsema ja kui siin oleks ka vaid puukuur olnud, oleksin ka sinna kolinud. Manivald Kaasikuga, kes seda Neeme korterit vahetas, lõime juba järgmisel päeval käed. Soovijaid oli palju. Minu kasuks kallutas kaalukausi see, et viisin Manivaldi Luksemburgi tööle. Armusin Neeme koheselt ja ma pole seda valikut kunagi kahetsenud. Ja nii on see olnud 25 aastat.

Luksemburgis tööl olles tekkis mul palju huvitavaid sõpru. Idanema hakkas mõte leida tööd seal pimedate õpetajana. Eesti Vabariik oli taastatud ja nüüd võis edasi mõelda. Hakkasin uurima, kas saaksin seal pimedate liikumisõpetajana tööd teha ja saingi jala ukse vahele ning suure vaevaga isegi paberid korda aetud. Tunded olid laes!

Mõtlesin, et käin enne väljamaale tööle minekut siin Eestis ka arsti juures ära. Ja siis klõps tuli vastus, teil on neeruvähk ja kohe vaja lõigata. No see lõi kõik plaanid sassi, see oli ikka paras pauk. Suur osa rahast oli ära kulutatud, töö Luksemburgis unusta ära...39 aastat vana, elu tundub lill olevat ja siis oled nagu kuristikus serval, see oli sügis 1993. Esimese päeva jõin kodus, aga siis jõudsin arusaamisele, et ega see surnuks joomine ka ei aita.

Käisin ka sensitiivi juures, sain sealt palju jõudu juurde, inimestes on tegelikult palju energiat sees, aga nad ei oska seda välja tuua. Siis tuli pere ka tagasi koju, ega see aeg kerge ei olnud.

Otsisin tööd. Lõpuks kandideerisin turvafirmasse Akropol, olin 40aastane, see oli viimane piir kui sai katsetele. Tegin siis seal 20aastastega katseid, sain tööle. Ma ei julgenud oma tervisest rääkida, aga tööd oli ju vaja teha, ega see minu kutsumus just ei olnud. Lõpuks taheti mind panna vahetuse vanemaks, aga siis ma ikkagi pidin oma neerusja ära rääkima ja sinna mu turvamehe karjäär jäi.

Eks ma selline pooletera vend siis olin. 1993. a Neeme kooli isadepäevapeol küsis vastasutatud kooli juhataja Karin Ringmaa, et kas ma ei taha tulla kooli kehalise kasvatusõpetajaks. Olin nõus, eks raha oli vaja ju teenida ja ka oma poisid pilgu all. Tallinnast Neeme kolides oli minu jaoks just suurimaks probleemiks, et kuhu lapsed kooli panna, külakooli maine oli ju madal. Tegelikult on mul väga hea meel, et poisid said Neeme koolis käia. Tugev keeleõpetaja Inga Korts-Laur ning matemaatika, laulu ja eesti keele õpetaja Karin Ringmaa, kes oli lastele veel justkui teiseks emaks.

See oli tore aeg. Hakkasin koolis näidendeid kirjutama, jõulupeoks oli ju vaja midagi teha, igaks jõuluks kirjutasin. Mõned kukkusid päris toredad välja. Eks see näitlemise värk ka sealt alguse sai.

Ühel hetkel helistas mulle Maie Ramjalg ja kutsus proovi. Ega ma alguses selle peale ikka väga tõsiselt ei mõelnudki. Siiski on mul hea meel, et elu sellise väljakutse esitas. Rolle on olnud palju ja mõned neist saanud väga südamelähedasteks. Üks esimestest oli „Tuulispää“, kus sain Harjumaa festivalil eripreemia jõulise isa rolli eest. Veel on meelde jäänud üks tore miilitsa roll, selle mängisin ikka mõnuga väga lolliks ja ju siis tuli välja ka, et sain riigifestivalil eripreemia kõrvalosa eest.

Viimaseks lavatöök on jäänud „Roheline järv, punane vesi“.

Ülo Lomp lavastuses „Roheline järv, punane vesi“.
Foto Ü. Lomp erakogu

vesi“. See oli kahe näitlejaga lavastus, kus minu partneriks oli Jõelähtme Rahvamaja kauaaegne suurepärase lavastaja ja näitleja Maie Ramjalg. Selle näidendiga teenisime mõlemad Eesti Harrastusteatri riigifestivalil 2016. a näitlejapreemiad, samuti lavastaja Tiit Alte.“

Mina isiklikult pean siin uhkusega ära märkima, et olen koos Üloga mänginud kolmes etenduses, olen olnud Ülo naise rollis ja tütre rollis ja preemiaid on Ülo saanud üksjagu.

„Edasi tuli minu elus teine ring Kulterit. Kulter-Eesti, mis tegeles noortega. Idee sündis sellest, et nägin, kui palju klub raha ühe lapse huvitegevuseks, sest oma poisid hakkasid varakult linna trenni käima. Palju aga on neid, kellel väike palk ja lapsed toita ja kui meie ei aita lastel organiseeruda, siis teevad nad seda ise ja ei pruugi just alati olla kõige õnnestunud viisid. Sidusin huvitegevuse ja isamaalise kasvatus, et noortele lähemale tuua ka kõik selle, mis meie väikeriigi suureks teevad. Lühidalt oli idee selles, et võimaldada tasuta treeninguid erinevatel aladel ja siduda see kõik isamaalisusega. Programmi koostas ise ja peab ütleva, et üheksas Tallinna koolis, kus see käivitus, läks asi korda.

Nagu ikka, on elus kõik kinni inimestes ja suhtumises, alles siis tuleb raha, mõnes koolis läks paremini, mõnes visalt, aga asi toimis. Kogu see värk oli päris suur süsteem ja seda siinkohal ei jõua ümber jutustada. Oli kolm valdkonda: sport, seltskonnaõpetus, ja Eesti ajalugu, kus eriline rõhk Vabadussõja ajalool. Vaikselt tiksus see tänaseni.

Praeguse ameti peale sattusin ka läbi ajalehekuulutuse. Vahepeal jõudsin isegi Jõelähtme vallas tööd teha, aga siis tulid valimised ja sellega see periood lõppes. Kandideerisin verekeskuse doonorluse arendusjuhi kohale, see tundus huvitav. Koht oli ajutine, eelkäija läks lapsehoolduspuhkusele.

Minu heureka moment oli doonoritelgid, see oli võti, millega viisime doonorluse küsimuse tugevalt riigitasandile.

Suur töö on ära tehtud, selle üle võin küll uhke olla ja tulemas on juba 11. telkide töösuvi. Enne telkidekampania algust valitses meie haiglates suviti tihti verenappus. Selline tegutsemine päästis ka minu ajutise töökoha. Idee oligi näidata doonorlust läbi riigikaitse prisma. Riigikaitse on minu jaoks alati väga oluline teema olnud ja nüüd läbi selle on ka doonorlus pildil.

Samuti käin aastaringselt koolides ja sõjaväeosades doonorlusest loenguid pidamas, eisaa ikka ilma selle õpetaja ametita.“

Vahepeal käivad meid piilumas Ülo kaks kassi: Urmas ja Putin, ehk Urks Ja Putik, igati kenad ja siledad noorhärnad, Ülo tõelised sõbrad. Peale selle on Ülol ka 35aastane kilpkonn Kilps, kes kunagi plehku pani, nautis neli kuud rannakülla loodust ja sattus tänu ühele kutsale õnnelikult koju tagasi.

„Seda vaba aega nii väga ei olegi. Meeldib ikka endiselt sporti teha, rattaga sõidan palju. Nokitsen aias, see mulle ka meeldib väga, mul on ju roosid. Ma külvan lilli ja ega ma ei tea, mis sealt parasjagu kasvab aga see ongi ju põnev. Üritan ikka reisida nii palju kui võimalik. Loen, aga ei ole lugemissõltlane, mulle meeldib lugeda aeglaselt.”

Oleme Üloga juba kolm tundi juttu rääkinud, õigemini on seda ikka Ülo teinud. Ülo ütleb, et päris tore on niimoodi meenutada, ta ei mäleta, millal ta nii avameelselt oma elust on rääkinud. Ja samas rääkida oleks palju, ainuüksi Luksemburgi perioodist võiks raamatu kirjutada.

„Kui veel Neemest rääkida, siis ma tahan öelda, et mulle läheb kõik väga korda, mis siin tehakse ja ma pean seda väga oluliseks. Mul on suur heameel meenutada, et olin kunagi ka külavanemaks ja siis sai külale oma vapp, mille autoriks on meie üks tugevamaid heeroldeid Priit Herodes, ning Neeme sai 2002. a. Harjumaa ilusaima küla tiitli. Kui külal on minu abi vaja, siis ma hea meelega aitan. Viimasel ajal on lihtsalt aega vähem. Kuna minu töös on suhtlemist nii palju, siis kodus tahaks natuke rahulikumat võtta. Aga tunnen austust nende inimeste ees, kes siin külas tegutsevad ja hingega asju ajavad.

Oma küla tuleb hoida ja armastada. Ma arvan, et elus ongi kõige edasiviivamaks jõuks armastus! Minu jaoks ei ole armastus vaid sõna, need on teod, millega sa tõestad oma sõnu. Sõnad on tähtsad ja sõnad on olulised, ju selleks vanajumal inimesele kõrvad andis, aga sõnad on õõnsad, kui teod on teised.

Sõna „armastus”, toob meie ette kõigepealt Mehe ja Naise ja nii ongi õige, sest see on elu jätkamise armastus, sellest sünnivad lapsed, sellest luuakse perekond. Armastus on aga õrn ja seda tuleb hoida, see kunst ei ole kahjuks paljudele jõukohane, sest kui möödub esimene armastusefaas, mis põhineb enamasti füüsilisele tõmbele, siis peab armastus liikuma järk-järgult järgmisesse faasi, milleks on vastastikune austus ja lugupidamine, vaid siis võime rääkida õnnelikust suhtest.

Paraku unustavad inimesed elus selle, et välimine ilu ei ole trumpäss, mida võib igas mängus kasutada. Sama ka rikkusega. Tuleb inimeses leida üles see, millepärast ta väärib austust ja siis võib ka teatud vigadele läbi sõrmede vaadata, kui aga seda ei leita, kaob kõik – kaob füüsiline tõmme, kaob hea tahe, kaob armastus.

Nii on aga ka armastusega kõige muu vastu. Looduse, loomade, kaasinimeste ja isamaa ning emakeele vastu! Emakeelt hoitakse au sees ja isamaad peetakse meeles kodus kaugel olles. Aga ise siin kohapeal olles me tihti seda väärtustada ei oska, või mis veel hullem, oleme liiga arad

(aga ehk ka liiga tagasihoidlikud), et seda näidata.

Meie vabadust ei ole meile antud kätte hõbekandikul, vaid meie esiisad on võidelnud selle eest relvaga käes! Ajalugu ei tunne ühtegi väikerahvast, kes oleks ühes sõjas võitnud kahte suurt ja veel ühes sõjas, Venemaad ja Saksamaad, aga just sellise teoga said meie esivanemad Vabadussõjas hakka.

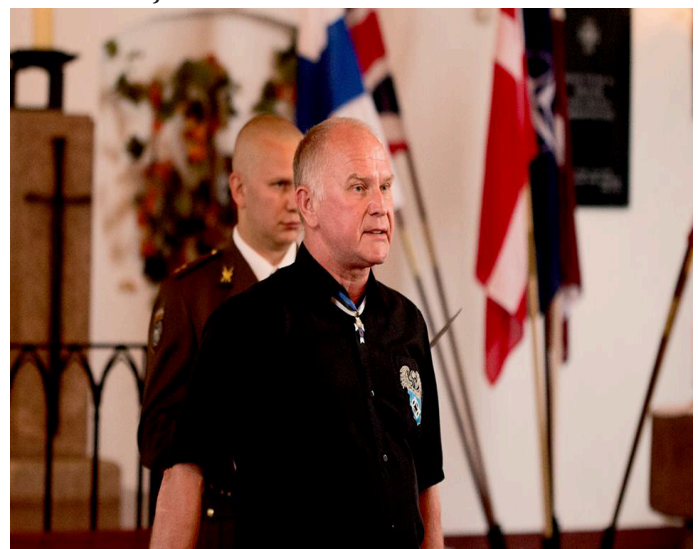
Oleme uhked selle üle, et oleme eestlased! Leiame selle, miks me peame lugu oma riigist ja ärme kirume ja halame! Olgem patrioodid! Oma perekonna, oma kodu, oma küla, oma riigi! Nagu ütles vahva sõdur Švejck: „Kui kuidagi ei saa, siis kuidagi ikka saab!”

Mulle on tülgestav, kui palju on neid, kes nõukaajal olid kõvad tegijad ja nüüd lugupeetud ärimed ja poliitikud. Need on need, kes ei tea armastusest mitte tuhkagi, kelle jaoks on olulised välimine ilu ja rikkus (võrdlus mehe ja naise vahel). Kelle jaoks pole vahet, mis värvi lipp on Pika Hermannis tornis.

Need on need, kellel pole austust ega lugupidamist ei iseenda, ega ümbritseva suhtes, kui aga inimesel puudub austus iseenda suhtes, siis on see õnnetu inimene nii õnnetu, et ta ei saa isegi sellest aru kui õnnetu ta tegelikult on. Siit tuleneb meie tarbijajätkumise ütlus ja hoolimatus, aga see ei ole meie riigi viga! Eesti on kodu, aga kahjuks on ju küll neid, kes oma kodu tegelikult ei armasta ja et oleks vaid „naabrist parem”.

Lõpetaksin M.J. Eiseni sõnadega, mis oli ja on Kulteri lipukiri: „Eestlaste õnnetust tahan ma maitsta, eestlaste õnne ja õnnistust kaitsta”.

Katrin Metsoja

Ülo Lomp Kaitseliidu auristi vastuvõtmisel. Foto Ülo Lomp erakogu

NEEME KOOLIELU

See õppeaasta oli teistmoodi. Kui sügisel kinnitati meie ootusi, et meie vanale majale tehakse juurdeehitus, algas kohe usin planeerimine. Terve õppeaasta on tehtud hoolega ettevalmistusi ning tubli asjaajamine on kandnud vilja, varsti algab ehitustöö.

Kuidas muutub meie elu paremaks?

Lapsed saavad avara riidehoiu ja söögisaali. Igapäevased söömisetendused on nüüd lõppenud ning lava jääb tõsisemate etenduste tarvis. Ka kooli söögitadi töö muutub lihtsamaks. Serveerimisnurga leti taha tuleb uus nõudepesumasin ning mahukad nõudekapid. Kogu koolipere mahub sööma korraga ühte ruumi. Söögisaalist peaks saama lastele üks mõnus pesapaik.

Päikesepoolses seinas on suur klaasist sein, mille taga on suur terrass, kus on võimalik läbi viia nii koolitunde kui ka kontserte. Suure klaasseina avamisel muutub terrass ühtseks ruumiks söögisaaliga. Nii nagu on võimalik söögisaali suuremaks teha, on võimalik sellest teha ka vaikset ja eraldatud klassiruumi. Nimelt teist seina, mis igapäevaselt on avatud, saab jälle kinni panna, et rahulikult koosolekuid või õppetunde läbi viia.

Loomulikult ei puudu ka statsionaarne esitlustehnika, mis lisab ruumile veel rohkem funktsioone ja mugavust.

Saame juurde ka kaks klassiruumi, kus sügisest hakkavad õppima 1. ja 2. klass. Kooli pisimatel on kõige mugavam õppida just esimesel korrusel, kus kõik vajalik asub nende vahetus läheduses.

Juurdeehitusega paranevad ka õpetajate töötingimused. Saame suurema õpetajate toa ja eraldi garderoobi. Õpetajate tuba on ühendatud direktori kabinetiga ehk koostöö muutub mugavamaks ja lihtsamaks.

Ka vanas osas teeme ümberkorraldusi. II korruse väikesest rohelistest klassist saab vestlustuba. Selle ruumi üle röömustab ennekõike psühholoog ja loomulikult klassijuhatajad, sest enam ei pea maja pealt vaikset nurgakest otsima, et rahulikult neljasilma juttu ajada. Praegusest õpetajate toast teeme kodunduse ja käsitöö klassi. Loodame, et see mõte meeldib ka lastele ning pakub konkurentsi tehnoloogiaturundele Loo koolis.

Kui uus maja valmis, saab ka majatagune muruplats uue näo. Juba on ootamas kokkulepped küla heade inimestega, kes soovivad toetada uue mänguväljaku rajamist. Sügisel, kooli sünnipäeval, tegime lastega rühmatöö teemal „Minu unistuste mänguväljak“. Lapsed said oma ideed paberile joonistada ning neid kogu koolile ka esitleda. Oli põnev päev ning loodame, et mõnest lapsest saab tulevikus insener ja ta saab oma lennukad ideed ka reaalsuseks muuta. Omalt poolt lubame, et kõik ettepanekud anname mänguväljaku tegi-

Foto Karin Soosalu

jatele edasi ja kindlasti leiavad lapsed sealt oma mõttedki ülesse. Koolimaja taga olev kelder läheb lammutamisele ja majatagune territoorium saab piiratud aiaga.

Tundub, et kool saab õdus ja hubane.

Sügisest õpib Neeme koolis juba 47 õpilast. Liitklassis õpib vaid 4.-5. klass. See pilt erineb paljuski sellest, mis oli 12 aastat tagasi, kui ma Neeme kooli tööle tulin. Õpilasi oli 17 ning õppetöö toimus kahes liitklassis: 1.-3. klass ning 4. ja 6. klass. 5. klass oli avamata, sest selles vanuses lapsi Neeme külas ei olnud. Kooli kasvamine näitab küla arengut ja näitab, et kogukond hoolib oma koolist – märkab inimesi selles majas. See suvi tuleb küla elanikele põnev.

Siinkohal on sobiv meelde tuletada, et külaplatsist saab suvel ehitusplats ning liigne uudishimu ei pruugi olla ohutu teie lapsele. Lastevanemate koosolekul ütlesid lapsevanemad, et uudishimu saab vaigistada vaid info-ga. Meie palve on järgmine: emad-isad, tulge uudistama koos lapsega, siis saate üheskoos ka ohte märgata.

Karin Soosalu

Neeme Kooli direktor

Neeme koolipere õnnitleb lõpetajaid!

Mark Weber, Gert Tamm, Joosep Jüri Puusaag

Klassijuhataja Kersti Kivi

Soovime kaunist suve ja tarku valikuid!

OH AEGU AMMUSEID - NEEME MUDILA 35

17. juunil möödub 35 aastat, kui Neeme Mudila avas oma ukseid. Lindi lõikasid läbi S.M. Kirovi nimelise Näidiskalurikolhoosi esimees Oskar Kuul ja toonane lasteaia juhataja Anne Rekkaro. Lapsi oli 14 ja töötajaid kõigest 6. Laste arv kõikus aastate jooksul 10st kuni 23ni.

1988. aasta augustis lahkus Anne Rekkaro ja juhtimise võt-

Foto erakogu

tis üle Elvi Hantsom kuni aastani 2006. 5. septembrist 2006. a. töötab Lasteaed Neeme Mudila Pille Trummi juhtimisel.

1992. a. läks lasteaed Jõelähtme valla haldusse. Nüüd hakkas olelusvõitlus lasteaia eksistentsi pärast. Vahepeal arvati, et võiks eralasteaia teha, kuna lapsi oli vähe ja ülalpidamine vallale kallis.

Kuid õnneks võitis terve mõistus ja juba 2001. a tekkis lasteaia kohtadele väike järjekord. Küla hakkas kasvama ja nii jõudis kätte aeg, kus tuli hakata mõtlema lasteaia laienduse peale. Variante oli mitmeid.

Meie õnneks kolis Piirivalvekoerte Kool Neemest ära ja nende ruumid jäid vabaks. Pika asjaajamise peale õnnestus sõlmida rendileping siseministeeriumiga ja siseminister hr. Jüri Pihl käis isiklikult kohal. Nii saimegi endale praeguse asukoha. Nüüd algas kibekiire töö.

2009. a augustis kolisime juba uude majja. Lasteaias alustas tööd kaks rühma. Seekord olid lindi läbilõikajaiks hr. Jüri Pihl ja lasteaia direktor Pille Trumm. 2010. aasta septembrist tegutseb lasteaias juba kolm rühma.

Vahepeal on palju muutunud. Näiteks seegi, et kui oli kolhoosi aeg, toodi toiduained kõik Kirovist ja toidukulud kattis ka

kolhoos. Kui läks valla alla, tuli hakata endal varustamisega tegelema ja kalkuleerima, et toidupäev lõhki ei läheks. Nüüd maksid lapsevanemad toidu eest ise. Kogu raamatupidamine käis käsitsi kirjutades ja arvelaual arveldades või siis kirjutusmasinal tippides.

Esimene arvuti tuli meie majja 2001. aastal. Arvepidamine aga käis paralleelselt paberil ja arvutis. Programme nagu praegu on, siis veel polnud.

Nüüd on igal rühmal oma arvuti ja kogu rühmatöö kajastub arvutis. Ka suhtlemine lastevanematega ja raamatupidamine käib läbi arvuti. Pole enam vaja iga paberi pärast ise vallavalitsusse või haridusosakonda kohale sõita. Kaup tuuakse tellimise peale kohale. Osaliselt majapidamistarbeid tuleb siiski ka endal muretseda.

Neeme Mudila lapsed 1988. a. Foto erakogu

Praegu on lasteaias 40 last ja 16 töötajat. 35 aasta jooksul on kooliteele saadetud 140 last.

On toimunud juba põlvkondade vahetus. Nende aastate jooksul on lasteaed pakkunud tööd 61 inimesele.

Alates 2014. aasta septembrist osaleb meie lasteaed programmis „Kiusamisest vaba lasteaed“.

2015. aasta sügisest toimub meil väärtuspõhine juhtimine ja alates 2016. aastast kuulub Neeme Mudila Tervist Edendavate Lasteaedade võrgustikku.

Lasteaed Neeme Mudila õpetaja
Elvi Hantsom

PALJU ÕNNE LASTEAIA LÕPETAJATELE!

Sellel aastal saadab Neeme Mudila kooliteele 12 last:

Mari, Lisette, Laura Sandra, Mathias, Joosep, Silver, Emma Elenor, Mirtel, Lisete, Maria, Kristjan, Andreas-Karl.

Neeme Mudila pere soovib kõigile lõpetajaile ilusat suve ja head kooliteed!

HARULDANE HARMOONIUM JA TÄITUNUD UNISTUS

Kuna ajaloonurk meie ajalehes on jäänud minu kanda, siis püüan ka seekord selle osa ära täita. Kui sellega kunagi alustasin, siis tundus mulle, et mingil ajahetkel võib see teema ennast ammendada, kuid mida aeg edasi, seda põnevamaks hoopis läheb. Ehk siis, mida rohkem sa teada saad, seda rohkem saad aru kui vähe sa tegelikult tead.

Nii nagu ei ole võimalik kirjeldada Neeme ajalugu ilma Ihasalu lugu tundmata, nii ka ei ole võimalik kirjeldada meid ümbritsevate saarte ajalugu ilma Neeme küla ajalugu puudutamata.

Täna kirjutan ma ühest põnevast leiust, mis peaks meid kõiki huvitama ja on tihedalt seotud meie lähimate saarte Aksi ja Rammuga. Aga alustan algusest.

Nagu te kõik teate, on meie küla keskel taastatud tore Neeme pood ja kohvik ning hoone siseinterjäär peaks hakkama kajastama läbi põnevate piltide ja väikese muuseuminurga meie poolsaare üsnagi kurba kuid huvitavat ajalugu.

Kuna kodukandi ajalugu mind väga huvitab, siis lugesin mõni aeg tagasi uuesti läbi Rannarahva Muuseumi poolt väljaantud toreda raamatu „Aksi - mereriik Tallinna külje all”. Seal on pikalt kirjeldatud Aleksander Aksbergi (1876-1948), kes oma loomult oli äärmiselt mitmekülgne mees ja andekas laevaehitaja. Eriliseks tegi teda aga huvi muusika vastu ja eriti eriliseks see fakt, et juba poisikeseohtu vanuses ehitas oma elu esimese harmooniumi. Rannarahva ajalukku ongi ta kirjutatud kui kõva laevaehitaja, kalur ja harmooniumivalmistaja, sest ega lapsepõlves tehtu jäänud talle viimaseks.

Seda lugu teades mõtlesin minagi, et mis oleks kui leiaks kuskilt ühe sellise kohaliku muusikariista - harmooniumi. Suhteliselt rumal mõte, sest ainuke säilinud Aksbergi harmoonium on Viimsi Rannarahvamuseumis ja teadaolevalt neid rohkem polegi. Hiljem küll selgus, et ainult mulle teadaolevalt, sest pool küla teadis ühte sellist ja teadis ka kus see peidus on.

Olen alati öelnud, et asjad millest unistad ja eriti kui teed seda heade mõtetega, siis tulevad need ise su juurde. Minuga on seda korduvalt varemgi juhtunud ja nii ka seekord.

Meie Neeme poe igapäevane külastaja on Merje Klamas ning juba enne poe avamist käis ta tihti uudistamas poe valmimise käiku.

Näitasin talle siis kuidas meil ehitusega läheb ja kuhu miski tuleb ja ka kohta kus on muuseuminurgake. Kuidagi veeres jutt Aksi saare harmooniumile ja sellele, et väidetavalt olevat kunagi selline ka poe pööningul olnud. Ning et mu lootusetuks unistuseks oleks üks selline siia muuseuminurka

saada. Seda ilmselt ka sellepärast, et olen ise akordionikooli lõpetanud ja selle muusikariistaga edaspidigi seotud olnud. Eks see harmoonium olegi nagu üks pikaks venitatud akordion, mis on lapiti maa peale pandud, lisatud jalgadega veidi ülespoole kergitatud ning lõõtsa külge pedaaliid pandud.

Ja siis Merje ütleski need kuldsed sõnad: „Aga minu pööningul on üks selline harmoonium, Rammult pärit”. Selline uu-

Tõnu Vaher ja Merje Klamas restaureeritud harmooniumiga.
Foto Tõnu Vaher

dis võttis hinge kergelt värisema ja mu küsimise peale, et kas seda ka näha saaks, (ilmselt luges ta juba mu silmist, et ega see ainult näitamiseks ei jää) vastas Merje: „jah, ma võin selle siia muuseuminurka kinkida”.

Oskate vist ise välja pakkuda, mitme minuti pärast seda imepilli käega katsuda sain ning mitme minuti pärast oli see tore harmoonium meie muuseuminurgas. Seda küll vaid lühikeseks ajaks, sest võtsin endale julguse muusikariist ise ära restaureerida nii, et see ka ilusat häält teeks. Mine tea, äkki juhtub kogemata Arvo Pärt siia kanti sattudes seda nägema. Paneb veel käed külge ja ...kääks - häält ei tulegi! Selle harmooniumi, nagu kõikide teiste vanade esemete ajalooline väärtus, seisneb kahes olulisel aspektis. Ese ise ja tema juurde kuuluv kontekst, ehk kust ta on pärit ja kuidas ta siia sattus. Antud pillil on see algusest lõpuni olemas. Aleksander Aksbergi abikaasa Amalie Rosine Aksberg, oli pärit Rammu saarelt ja Aleksander tõi selle harmooniumi 1926. aastal Rammu saarele surnuaiapühale kirikulaulude saatpilliks. Pärast seda jäi see kingiks Amalie sugulastele Uustalu tallu.

Esialgselt ma arvasingi, et see muusikariist pärineb aastast 1926, aga selle välimust vaadates ei tundunud see nii olema. Tänapäeval kingitakse enamasti uusi asju, aga tollel ajal ei pruukinud see nii olla. Tõde selgus alles siis kui harmooniumi restaureerima hakkasin.

Loe edasi lk 10

Kuna lõõtsa nahad olid kõik ära kulunud, siis tuli mul ka see keeruline taastamistöö ette võtta ja lõõts lahti „lammutada“. Orelimeistritel on üldiselt tavaks enda nimi kuhugi muusikariista peale nähtavale kohale kirjutada ja vahel kirjutati midagi lõõtsa enda sisse. Eesti käsitööharmooniumi ehitajatel seda kombeks ei olnud.

Kuid antud harmoonium on siiski väike erand. Lõõtsa ühele puitdetailile oli külge kleebitud kalendrilehe tükk, mis pärineb aastast 1896. Huvitav oli ka üks teine lõõtsa sees olev kirjutis „armas s“. Kes oli see armas „s“ seda ilmselt ei saa me kunagi teada, aga selge on ka see, et 1926. aastal seda armast „s“ -i Aleksandri südames enam ei olnud. Ta naise nimi Amalie algas hoopis ju A -tähega.

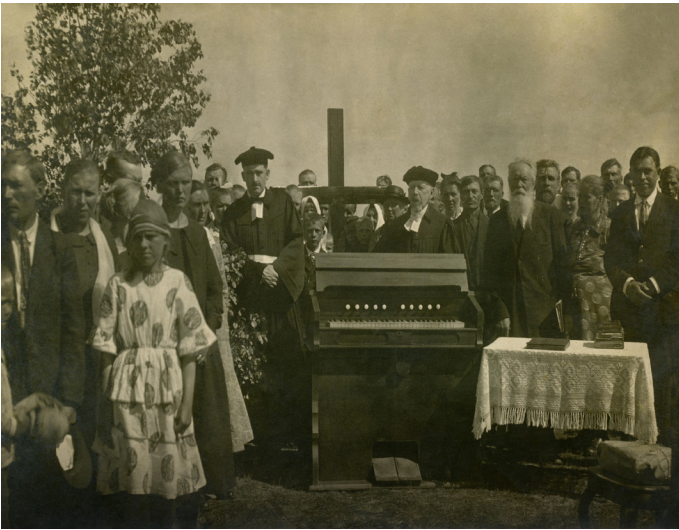

Foto Rahvusarhiiv, Rannarahva muuseum. Aleksandri kingitud harmooniumi juures seisavad Jöelähtme õpetaja Tomberg, Kuusalu õpetaja Kentmann ja Jöelähtme köster Jakobberg (valge habemega). Tema taga on Aleksander ja Rosine Aksberg. Vasakul ees heledas kleidis Pihlaka Selma ja Vahetoa Elfriede.

Aksi saarelt pärineb huvitav foto, kus Rammu saare surnuaias peetaval kirikupühäl on näha üks harmoonium. Näitasin seda pilti ka Merje Klamasele ja ta tundis pilli kohe ära. Pildil on harmooniumil näha teatud spetsiifilisi kulumisjälgi, mis on säilinud käesoleva ajani ja identifitseerimiseks täiesti piisavad.

See harmoonium teenis Rammu saare rahvast kuni 1952. aastani, mil kogu saare rahvale anti korraldus saarelt lahkuda. Nii see jõudiski siia Neeme Ülestoa tallu koos Merje Klamasega, kus ta säilis tänaseni.

Kuna muusikariist oli enam-vähem komplektne, siis seadsin endale ülesandeks see korralikult ära restaureerida. Võtsin kogu harmooniumi algosadeks, puhastasin ja vahatasin kogu puitosa. Puitdetailid, mis olid seotud õhurõhu hoidmisega, et pill häält teeks, pidin ära lakkima. Lõõtsad said uued nahad, klahvid uued katted ja vedrud jne. Häälendamist vajasisid vaid mõned pillikeeled.

Keerulisem lugu oli nende klahvidega. Enamus valgeid tsel-luloidist klahvikatteid olid aja jooksul ära kadunud, mistõttu tuli mul osta tegelikult veel üks vana rootsi päritoluga Östlind & Almquist harmoonium aastast 1960, mille klahvidelt sain meie harmooniumile sobivad katted. See kõik kõlab kuidagi lihtsalt, aga tegelikult kulus selleks 180 töötundi ja päris palju eurosid.

Nüüd on see 121 aasta vanune Aleksander Aksbergi harmoonium rahulikult siin muuseuminurgas, teeb vajadusel kõva häält ja näeb täpselt selline välja nagu vanasti ning on valmis en-nast eksponeerima kõigile huvilistele, kes teda näha tahavad.

Tõnu Vaher

VASTLALIUTA VASTLAPÄEV NEEME POES

Vastlapäeva planeerimist alustasime kõik pöidlaid pihus hoides, et ometigi oleks sel ajal lund ja saaks ka korralikku vastlasõitu teha. Paraku aga jäi meie soov ilmataadile alla ning vastlapäeval lund ei olnud, seega pidime maha matma ka mõtted lumes möllamisest ja pikima vastlaliu väljaselgitamisest.

Kui tegemist on lumega seotud ettevõtmisega, peab alati olema varuks ka plaan B ning õnneks oligi meil vastlapäevale planeeritud ka Neeme poodi tutvustav avatud uste päev ja ilmast hoolimata sai külarahvaga üks tore ühine hommikupoolik veedetud.

Neeme poe tubli pagar Annika küpsetas sada isuäratavat vastlakuklit, sest kui ka vastlaliug jäi tegemata, siis kuklid kuuluvad lahutamatuult vastlapäeva juurde ja seda ilmast hoolimata!

Huvi Neeme poe käekäigu vastu oli suur, sest kohe peale uste avamist olid ruumid rahvast täis ja uudistajaid jagus nii kohvikupoolele kui kööki. Tegemist oli justkui peaprooviga kohviku avamisele, sest kõik lauad olid inimesi täis, kes nautisid teed või kohvi ja maiustasid kukliga, mida muideks jätkus täpselt kõikidele soovijatele – ei jäänud keegi ilma ega jäänud midagi üle. Meelelahutuseks viisid Signe ja Liina läbi viktoriini Neeme ajaloo kohta.

Kokkuvõttes oli üks meeleolukas hommikupoolik ja kuigi traditsioonilised vastlategevused sel korral ei õnnestunud, ei anna me alla ja jääme pöidlaid hoidma järgmise aasta vastlapäeva lumerohkusele.

Maris Tagarand

KÜLAVANEMA VALIMISED ON LÄHENEMAS!

Kas teadsite, et valite oma külale külavanema kolmeks aastaks? Nii Ihasalu kui ka Neeme praeguste külavanemate aeg saab ümber käesoleva aasta suvel.

Külavanema aega saab loomulikult pikendada, kuid on võimalik valida ka uus külavanem eeldusel, et väljavalitu on soovi avaldanud. Külavanemaks saab valida külaelaniku, kellel on külas alaline elukoht ja kes on valimise hetkel vähemalt 18-aastane ning on selleks andnud oma nõusoleku. Järgmisel küla üldkoosolekul toimub uue külavanema valimine, kelleks osutub kandidaat, kes kogus külakoosolekul toimunud hääletusel enim külaelanike poolthääli.

Neemes toimuvad külavanema valimised juuliku alguses. Ihasalus on plaanitud samale päevale kui Muinastulede öö, augusti viimasel nädalavahetusel.

Külavanema austava nimetuse taga on aga ka terve hulk kohustusi, mida iga külaelanik ehk ei teagi.

Ülevaade külavanema kohustustest:

- 1) esindab küla
 - 2) näitab üles aktiivsust külas ühistegevuse organiseerimisel, toetab külaelanike omaalgatusvõimet ja ärgitab külaelanikke koostööle
 - 3) kutsub vähemalt üks kord aastas kokku küla üldkoosoleku ja annab külaelanikele aru oma tegevuse kohta külavanemana
 - 4) edastab külaelanikele vallavalitsusest ja mujalt saadud küla puudutavat informatsiooni
 - 5) aitab organiseerida õnnetusjuhtumite ja eriolukordade lahendamist
 - 6) tagab küla puudutava dokumentatsiooni säilimise.
- ... ja seda siis järgmised kolm aastat.

Uurisid Neeme ja Ihasalu külavanematelt, mida tähendab olla ühe küla esindaja ja mis olid need mured ja rõõmud külavanemaks olemise ajal.

Mis on sinu hinnangul külavanema roll ja mida elanikud külavanemalt ootavad?

Sirje Põllu (Neeme külavanem): Külavanem kui selline eksisteerib ajaloos juba väga pikka aega. Külavanem on Eestis ühe või mitme küla elanike ühiste huvide esindaja, kelle valivad küla või külade elanikud. Külavanema statuudi aga kinnitab vallavolikogu. Jõelähtme valla külavanematele antakse kaela ka külavanema aumärk.

Külavanemad käivad Jõelähtme vallas koos ümarlaual kaks korda aastas, mille kutsus kokku ühisel kokkuleppel külavanematega Jõelähtme vallavalitsus. Siin arutatakse valla kõikide külade ühiseid rõõme ja muresid, ning jagatakse kogemusi asjade lahendamiseks.

Küla käekäik sõltub külavanemast, valitud isiku isikuomadustest, teotahetest, oma vaba aja panustamisest ühiskondlikku tegemisse. Maakeeli öeldes on külavanemaks olemine teine töökoht sinu põhitöö kõrval. Seda tööd on mõtet teha ainult heast südamest lähtuvalt.

Külavanemaks võib olla mitut viisi. Lihtsalt omistatud tiitlit nautida, olla ettenähtud aastad niisama ära, või seada eesmärgid ning neid kindlakäeliselt lahendada. Ükski olukorra- ja vajaduste lahendamine ei toimu iseenesest.

Eelkõige peab kogukond sind usaldama ja toetama. Külavanemaks olemine eeldab ka head läbisaamist vallavalitsusega, volikoguga, poliitikutega ning kultuurieestvedajate-kui ka kohalike ettevõtjatega.

Palju oleneb sellest, kui suur on küla ja milline on infrastruktuur. Sellest lähtuvalt tulenevad ka ülesanded külavanemale. Neeme küla põhivajadused on kaetud. Siin on kool, lasteaed, pood, raamatukogu, muusikakool, rahvamaja, toitlustusettevõtted, tegev eestseisus, korrastatud teed, valgustus, kergtee, mänguväljak, sadam ja ühisveevärk. Need ei ole siia tekkinud juhuslikult, vaid ikka alati kellegi eestvedamisel ja vajadusi arvestades.

Erik Roose (Ihasalu külavanem): ühelt poolt määrab rolli ära seadus, mis on väga üldsõnaline ning määrab külavanema vahendajaks valla ja elanike vahele. Kuidas iga külavanem seda ülesannet täidab, ongi sisuliselt lahtine. Eesmärkide seadmine pole lihtne, kuna elanike ootused on tohutult erinevad - alates neist, kes eri põhjustel ei soovi küla tegemistest, naabritest ega külavanemast midagi kuulda, kuni nendeni, kes sooviksid sisuliselt kõikides küsimustes täistööajaga ametnikuteenust. Seetõttu seadsin valituks saades eesmärgiks tegelda peamiselt üldiste, kõiki (sh ka neid maaomanikke, kes külas ise ei ela) ühendavate teemadega.

Mis on selle ameti juures kõige keerulisem?

Sirje Põllu: Peab arvestama sellega, et külavanem on tihti rünnatav ja ei saa meeldida kõigile. Kõik mured ei lahene kohe ja praegu. Osa asjaamisi võtab aega aastaid. Peab aru saama, kust king pigistab ja olla valmis ka kompromissideks kui olukord seda nõuab.

Erik Roose: Kõige keerulisem on eelnevast tulenevalt see, et ka külale enamuses oluliste ja vajalike tegemiste puhul leidub ikka keegi, kes arvab, et just selle asjaga ei peaks tegelema, tuleks seda teha teisiti või teiste inimeste poolt. Inglise nimetavad seda „mitte minu tagahoovis“ sündroomiks.

See on mõneti ka mõistetav, sest iga inimene ajab „oma“ asja. Samas võiksime me olla enam kompromissialtid ja hinnata rohkem ühiselt loodud väärtusi ja nende kasutusvõimalusi.

Jätukub järgmisel leheküljel

Mis on olnud külavanema rolli juures kõige meeldivam, mis on eriti meelde jäänud?

Sirje Põllu: Positiivne tagasiside, kui oled midagi suurt ja kasulikku küla jaoks ära teinud.

Erik Roose: Ega siin midagi muud väga meeldivat pole kui rõõm äratehtud asjadest. Olgu see külatee kapitaalremondi organiseerimine, tänavavalgustuse pikendamine, Ihasallu palverännakute teekonnale sümboolse risti püstitamine, laste mänguväljakute rajamine ja laiendamine nii suveks kui talveks jne. Ja loomulikult iga-aastased talgud Teeme Ära! raames või Muinastulede öö ühine tähistamine erinevais taludes.

Kindlasti on plusspoolel ka Ihasalu küla miljööväärtuslikkuse nõude ühine täpsem sisustamine, mis saab loodetavasti väljundi ka uues üldplaneeringus. Samuti tooksin välja selle, et suutsime vallale teadvustada, et detailplaneeringute menetlemisel tuleks enam kaasata kogukonda ja arvestada mingilgi määral kohalike huve, kuigi siin on kindlasti veel kõvasti arenguruumi.

Pooleliolev töö, mille võtab üle järgmine vanem, on kohaliku külaplatsi loomine, selleks vajalikud toimingud ja planeeringud. Nagu ka praegu päevakorras olev kiudoptilise sidekaabli pikendus Ihasallu.

Millega peab selle „ameti” juures arvestama?

Sirje Põllu: Väga palju sõltub kogukonna usaldusest ja toetusest. Isiklikud huvid tuleb mängust välja jätta. Ausus iseenda ja kogukonna vastu on asjade lahendamisel väga tähtis. Kursis tasub olla kõikide asjadega.

Erik Roose: Minu jaoks on olnud kõige olulisem, et külavanem peaks nii endale kui teistele kinnitama, et selle kolme aasta jooksul ta oma isiklike huve esikohale ei tõsta. Ning püüab vältida huvide konflikte. Teinekord võib see tähendada, et mõni oma majapidamise jaoks vajalik toiming peab

edasi lükkuma. See lihtsustab asjade äratagemist ja laseb paremini magada. Teiseks peab endale aru andma, et selles ametis olles ei saa kunagi kõigile meele järgi olla. Seetõttu oleks soovitatav omadus ka üle keskmise stressitaluvus.

Mida soovid öelda järgmisele külavanemale, kust võiks algust teha, mida muuta?

Sirje Põllu: Uus külavanem peaks kogukonda veelgi enam koondama ühiste huvide asjaajamiseks ja jätkama küla arengut valgustuse ja teede suhtes. Leidma võimaluse uue spordihoone rajamiseks ja külaplatsi väljaehitamiseks. Abiks olema tuletõrjedepoo rajamisel. Hoolitsema küla turvalisuse eest.

Loodan ühe perioodi veel jätkata aga tore oleks teada, et kui tuleb see karm ülesanne kellelegi üle anda ja kui kellelgi on sisimas selline soov juba olemas, võiks liituda küla eestseisusega, et õppida kõrvalt seda austavat ametit!

Erik Roose: Nagu eelpool öeldud, on mitmed arengud pooleli ja eks sealt tulekski jätkata. Kuid liiga palju ette kirjutada pole mõistlik, ka iga külavanema „oma plaan” on suur väärtus kui see leiab enamuse poolehoidu.

Ootan muidugi, et uue külaplatsi küsimus lähiajal laheneb, siis näevad kindlasti kõik, ka need, kellele see täna ei pruugi meeldida, et sellest on kasu kõigile.

Kokkuvõttes on külavanema töö huvitav, tööd saab teha kogukonna heaks ja suhelda paljude huvitavate inimestega. Kindlasti peab olema ühel külavanemal kannatust, aega ja suurt tahtejõudu, sest muud moodi ei saa. Tulemusi ootavad nii vald kui ka elanikud ja kui midagi saab tehtud, siis see on ka üheks suurimaks motivaatoriks. Seega julgelt hääletama ja kandideerima, leidke omale toetajad ja mõelge, mida kõike selle ajaga saab tehtud.

Külavanematega vestles Ragner Paevere

KODUKÜLA PRAHIVABAKS!

Iga-aastane Teeme ära! talgupäev on seljataga, külaelanike abiga sai võsast puhastatud Olmi randa minev rannatee, parandatud bussiootepaviljoni katust ning koristatud prahti küla keskelt ja koolimaja ümbrusest.

Aprillis käis Neeme lasteaia Rannapõnnide rühm nädalateema „Hoiame loodust!” raames jalutamas ja prügi korjamas. Poole tunniga leidsid ja korjasid lapsed üles rohkem prügi kui nad ära kanda jaksasid: taarat, maiustustepabereid, kilekotte, plastikut, suitsukonisid ja suitsupakke jne.

Ka minul endal on jalutama minnes kilekott alati taskus varuks ning korjan üles kõik prahi, mis silme alla satub (enim leidub maas vedelemas just tühje suitsupakke ja alkoholiaraat aga ka palju maiustustepabereid). Tean veel teisi-

gi tublisid külaelanikke, kes regulaarselt käivad nt randa koristamas.

Sellega seoses tahaksingi kõigile külaelanikele südamele panna, et hoiame oma küla prahivaba, austame üksteist ja oma kodukanti! Lapsevanemad, palun rääkige regulaarselt oma lastega sellest, kuhu prügi visata, kuidas seda sorteerida ja miks üldse sorteerida!

Ja mitte ainult lapsed ei vaja meeldetuletust, kuhu prügi käib, vaid väga paljud suured inimesed ikka ka - tühjade suitsupakkide ja alkoholiaraa koht ei ole mitte teeääres kraavis vaid ikka prügikastis!

Näitame ise eeskujuna ja kasvatame koos teadlikuma põlvkonna!

Signe Valdmann

KÜLAVANEMA NURGAKE

Kevade kaunid hetked on saabunud. Külakeskus on avardunud uue poe näol. Rahvast on külas rohkem kui tavaliselt ja paljud toredad suvesündmused alles tulekul. Natuke erilisem Kaluritepäev, jaanituli, Muinastulede öö, kus esineb Ameerika kantrilaulja Laura Meyer ning lõpuks sügislaul.

Alguse saab koolimaja juurdeehitus, mis tekitab ebamugavaid olukordi just maakütte paigaldamisel rahvamajasisele platsile aga loodame külarahva mõistvale suhtumisele. Ehitustegevuse tõttu kolivad ka laagrid sel suvel Neeme lasteaeda. Aidakem suunata autosid küla keskel olevasse parklasse, et ei tekiks arusaamatusi. See on küll ajutine lahendus, aga alternatiivi antud hetkel ei ole.

Suur palve kinnistuomanikele, kelle põõsad ulatuvad sõiduteeni ja piiravad nähtavust - teeäärsete põõsaste pügamine on vajalik meie kõigi liik-

lusohutuse tagamiseks, seega palun leida aeg ja see vajalik töö ära teha. Lõkgetegemisel ja prahipõletamisel kasutage ikka tervet mõistust.

Suvi on tegus ja kirju. Külastage teile pakutavat kultuuriprogrammi hoolega, et oleks korraldajatel veelgi rohkem tahet ja energiat uut ja huvitavat meie külarahvale nautimiseks organiseerida.

Jätkuvad kontserdid ja lasteetendused Neeme lasteaia välilaval ja uue kontserdipaigana lisandub Neeme pood-kohviku väliterrass. Külas on tohutul hulgal rahvast juurde tulnud, loodame, et selle tulemusel on ka poeäri kasumlik. Meenutades aega, kus poodi polnud ja kuidas me sellest puudust tundsim, siis tarbime võimalusel ikka oma külapoe kaup.

Juulikuus on külakoosolek, kus valitakse külavanemat ning lahendatakse tekkinud küsimusi. Samuti olge valvsad

naabri ja enda kinnisvara suhtes. Kahtlaste tegelaste ilmumise korral pöörduge kindlasti politseisse. Sügisel on ka kohalikud omavalitsuste valimised, kus ootaks kõigi aktiivset osavõttu

Head ja ohutut suvel!
Neeme külavanem
Sirje Põllu

AGA KUS SINU LEMMIK HETKEL JALUTAB?

Kui selle küsimuse peale käisid aias vaatamas ja nägid oma koera, siis on hästi. Aga kui ei näinud? Viimasel ajal on Neemes olnud mitmeid juhtumeid lahtiselt jalutavate koeratega. On nad siis teiste inimeste aedades kolamas ja nende lemmikut õrritamas või ehmatamas niisama jalutajaid või terviseradadel sportivaid inimesi. Arusaadav kui koer pääseb lahti kogemata, aga mis teha siis kui sama muster jääb korduma? On ju ilmselge, et külapeal sooviks igapäev jalutada/sportida nii, et ei peaks kogu aeg selja taha vaatama või kartma oma rihma otsas oleva lemmiku turvalisuse pärast.

Iga lemmiklooma omaniku kohustus on tagada kõrgeim võimalik turvalisus nii inimestele kui ka teistele lemmikloomadele. Palun vaadake üle kitsaskohad - millisel viisil on lemmik enim küla peale lahtiselt pääsenud? Kas puudused on kaelarihmas, aias või hoopiski loomaomaniku ük-

skeikses suhtumises teistesse?

Kui lahtine koer on juba teinud rünnakukatseid või rünnanud, siis sellele ei tohiks leida õigustusi, vaid peaks tegema kõik endast oleneva, et see enam ei korduks. Isegi kui loomaomanik ise teab, et tema koer ei kujuta teistele ohtu, peaks viimane siiski olema jalutades rihma otsas - on raske ennustada kuidas käituvad kaks ootamatult kokku sattunud looma või kuidas reageerib vastutulev inimene, väikestest lastest rääkimata, nemad ju Sinu koera ei tunne!

Koertest rääkides ei saa üle ega ümber ka teemast, mis puudutab oma lemmiku tagant koristamist. Oma looma järelt koristamise kohustus ei lasu mitte ainult linnainimestel linnatänavatel vaid igal loomaomanikul olenemata elukohast!

Karin Andrejev

!!! TAHELEPANU AUTOJUHT !!!

Viimasel ajal on Neeme teel oluliselt sagenenud juhtumid, kus on toimunud kokkupõrge auto ja metslooma vahel. Jagame oma kaunist metsarohket kodukanti ju arvukate metsloomadega - siin on nähtud nii põtru kui ka karu (!) aga eriti rohkelt kitsi, rebasid, jäneseid jt. Loom ei oska sõiduteed karta või vältida, autojuht aga suudab ohtu hinnata! Võtame hoogu vähemaks ja arvestame võimalusega, et iga hetk võib mõni metsaasukas üle tee kapata oma tähtsaid loomaasju ajama.

ETTEVAATUST, KONNAD TEEL!

Foto Elvi Prants

Aeg on küps, kui maanteeserva ilmuvad konna-kujutisega hoiatusmärgid. Muuseas, need ilmuvad siis, kui Signe vastavat ametkonda palub, lihtsalt niisama ei juhtu mitte midagi.

Sellest hetkest alates muutub kõik keerukamaks - konnapatrull hakkab kullipilguga ilmasteid jälgima, varub õhtuks kohvi ning taskulampe ja testib kommunikatsioonivahendeid. Konnade kevadine ränne talvisest pesakohast kevadise kudemispaiga poole on algamas.

Kahjuks kulgeb konnade kudemisränne just täpselt üle maantee, mida enamik meist kasutab igapäevaselt tööle-koju sõitmisel. Kuna konnade veenmine (hoolimata mitmekordsetest üritusest) pole vilja kandnud, siis ei jäägi muud üle, kui ise kohale minna ja abistada.

Konnad on kapriisne rahvas. Ütlus, „pole halba ilma, vaid vilets riietus“ nende kohta ei kehti. Hüppamiseks/ronimiseks (ja teeületamiseks!) on kõik ilmad halvad, välja arvatud soe ja sompus kevadõhtu, niisugune tüüpiline vihmane konnailm. Aga see on muidugi üldistus, kehtiv massidele. Igas populatsioonis on ju teisitimõtlejaid, nii ka konnade seas.

Valisime ühe enam-vähem sobiliku õhtu, mis sest, et ebatäiusliku (vihm puudus), ja läksime vaatama. Jalutasime ristmikust Ruul kuni Jõesuu külani. Üks ühel pool maanteed, teine teisel pool. Õhtu oli vaikne, autosid vähe. Konni ka. Aga jalutuskäik oli tore, läbi sai arutatud maailma asjad ning kohalikud teemad. Saak - 5 hüppavat ja 7 astuvat konna.

Kes astuvad, nendega on lihtne. Võtad ettevaatlikult üles ja kannad sobivasse kohta. Kes hüppavad aga, ah sa mait, need on alles väledad sellid! Nende kättesaamine võib osutu-

da heaks sportlikuks väljakutseks stiilis jookse-kükita-püüa, aga õrnalt! ja jookse uuesti.

Kui nad hoogsalt maanteelt ära hüppaksid, siis oleks ju kõik korras! Aga nii lihtsalt see kahjuks ei käi, tagaajamine parimas „Cobra 11“ stiilis ja ikka mööda maanteed, see on hüppavate konnade puhul tavaline. Kõige lihtsam on püüda värskest armunuid, neid, keda Amori nool tabab keset maanteed. Seal nad siis puntras kükitavad, taksakesi armunult krooksudes, puhisedes ja ümbritsevat maailma täielikult ignoreerides. Ainult noppimise vaev!

Mis tunne on hoida peos konna? Veidi jube, õudne, iuu, eks? Paljud, kes pole proovinud, vist ütleksid nii. Kui konn just väga kiirelt lahkuda ei soovi, siis on aga tegemist imelise kogemusega. Tal on sõrmed, just, sõrmed nagu meilgi, pikad, ilusad ja saledad.

Tema hingamist on peos tunda. Kui see pihk on soe ning üldine meeoleolu sobiv, teeb konn peos mõned krooksud. On tunda, kuidas kogu tema väike keha vibreerib krooksumise rütmis. Konna püüdmisel on vajalikud kummikindad! Mitte seetõttu, et too armas kahepaikne meie kliimavöötmes inimesele kuidagi eriliselt ohtlik oleks. Konna nahk on lihtsalt ütle mata õrn, meie karmid käed võivad talle liiga teha.

10. aprillil oli juba tõsisem õhtu. Konnakogukonda üle Eesti tabas suur ärevus, sest tingimused olid ideaalile lähedased. Soe, sompus, veidi tuuline küll, aga see-eest sadas vihma. Ja just sellisel hetkel tabas meie patrulli tõsine tagasilöök - Signe ei saanud tulla. Aeg oli küps altkäemaksudeks! Üks õunakook ja abikaasa (kuigi veidi vastaliselt: ühtegi konna seal täna teel pole!) vedas end koos minuga uksest välja.

Osade jaoks jõudsime liiga hilja kohale. Meid oli ka liiga vähe, et kogu seda pikka teelõiku, kus ületus toimub, ära katta. Siiski, midagi õnnestus ära teha! Sik-sakitades, üle tee ja tagasi joostes (helkurvest ja ettevaatus on muide kohustulik, taskulamp ning silmad kuklas ka!) sai kogutud saak - 107 astuvat ning viis hüppavat konna, kõik õnnelikult sõiduteelt ära toimetatud.

Ajalehe ilmumise ajaks on ülejäänud neli tõsise konnarände päeva tõenäoliselt juba toimunud. Need, kes õnnelikult kohale jõudsid, saavad anda oma panuse järgmisteks konna-põlvkondadeks. Aga pea see uus kevad tule! Konnapatrull ootab alati liikmeid lisaks. Äärmuslikus olukorras ei häbene me ka altkäemaksu rakendada. Anna endast teada, konnad ei hammusta!

Katrin Luhaäär

KOLM PÕRSAMAJAKEST IHASALUS

Kõik me oleme lugenud muinasjuttu kolmest põrsakesest, aga kas tead, et Ihasalu külas on säilinud tugevatest palkidest üle saja aasta vanad „põrsamajakesed” ehk sealaudad.

Tegemist on sõna otseses mõttes põrsa majadega, sest kevadel toodi sisemaalt põrsas ja hiljemalt jõuluks kui loom oli juba kasvanud sea mõõtu, „kolis” ta tarest välja.

Miks olid sealaudad eraldi ehitised, elamust ja laudast kaugel? Arvatavasti ei olnud olemasolevates lautades piisavalt ruumi. Sigu hoiti vabapidamisel seaaedikus kohati alatoitluses, mistõttu ei juletud neid teiste koduloomade, lindudega kokku panna, kõige rohkem olid nad ohuks kanadele.

Kärssninad tuhnisid maa üles ja elamu lähedale ei soovitud tühermaad. Kõik sealaudad ei olnud eraldi ehitised nt Jaagu talus on sealaut kokku ehitatud kuuriga.

Tavalises sigalas närivad sead suurest stressist üksteise sabad ära, aga Ihasalu sead elasid head elu nagu tänapäeva heaolu sigalas: privaatne kuut, kaks korda rohkem ruumi kui suures sigalas, lesisid aedikus rannas ja metsas, ainult toiduga oli vahel kitsas käes.

Neil oli võimalus mekkida lisaks tavatoidule värsket kala, mille andmine lõpetati kaks kuud enne nuumamise lõppu, sest muidu on liha kala maitsega. Väikest seakuuti oli lihtne hooldada: ei kehti ütlus „must nagu seapesa”, sest sead on puhtad loomad ja vabapidamisel teevad ihuhädad õue.

30ndatel tulid täpsed nõuded ja soovitused lautade ehituseks. Venemaal „Selstroi” põllutöö rahvakomissariaadi poolt väljatöötatud ja heakskiidetud projekti järgi peab sealaut olema valge: „Valgus on igasuguste haiguste väljakutsuvate mikroobide vaenlane. Aknaid tuleb teha niipalju, et klaaspind oleks kõige vähemalt 1/15 kogu põranda pinnast”.

Kodusigade pidamine lõppes Ihasalus üle kolmekümne aasta tagasi, aga põrsatared on endiselt püsti ja neid tuleks hoida, sest tegemist on rannaküla ühe ehitustraditsiooniga.

Joel Ots
Fotod Joel Ots

Heldur Paemurd 19. sajandil ehitatud Veeru talu sealauda ees.

Ihasalu paadimeistri Aäri Jussi ehitatud põrsamajakene on kena nagu päkapiku tare.

Ilmar Kahu aknaga laudas on elanud põrsad ja kitsed.

IHASALU KÜLAS AVATI TALGUPÄEVAL LASTE RAAMATUKOGU

Kevad on käes ja Ihasalu elanikud ärkavad talveunest - kuldnokad tiirutavad pesakastide ümber, konnad peavad pulmapidu ja inimenegi astub uksest välja värsket õhukätte. Päike paistab, on maikuu esimene laupäev ja külarahvas peab „Teeme Ära!” talgupäeva. Osavõtjaid on ligi 45 ja traditsioonilisi korrastustöid jagub.

Eriku juhendamisel puhastatakse lipumasti ja külalplatsi ümbrust, Asko meeskond veab okstest puhtaks liinialused, värvib paadilava üle ning paneb üles korvpallirõnga, Kerti meeskond korrastab koos Pirita kloostri talgulistega Ihasalu risti ja allika ümbrust.

Kõige enam elevust tekitab aga küla laste raamatukogu rajamine. Ja selle päris oma raamatukogu rajavad lapsed isel! Elis ja Herta kingivad raamatukogule oma mängumaja, mis mänguplatsile veetakse ja paika pannakse (isad natuke aitavad),

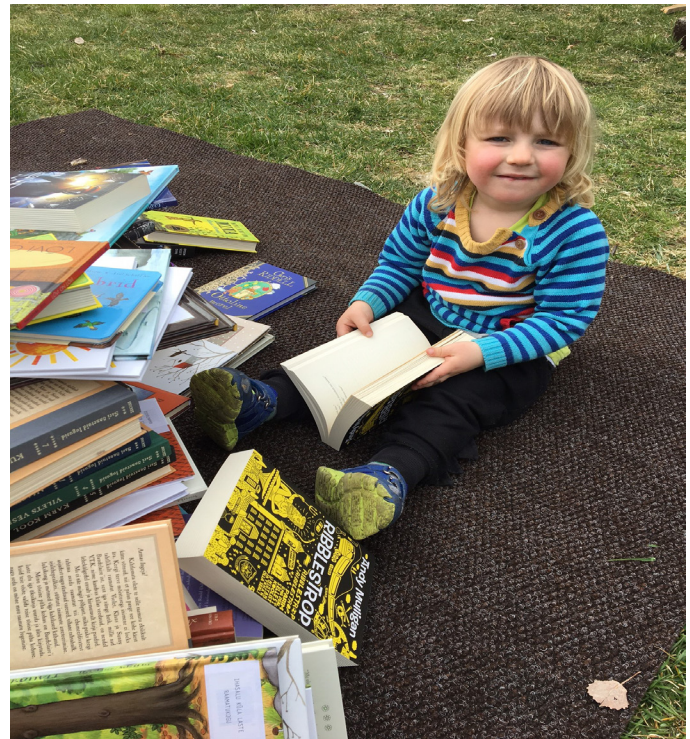
Debi ja Sten veeretavad majja vaiba ja Griffen tassib kohale hulga raamatuid kirjastusest „Draakon & Kuu”. Lapsed ise kleebivad raamatutele sildid, loevad raamatud kokku (neid on tublisti üle saja), sätivad need riulitele ja panevad seinale kirja raamatukogu kasutamise reeglid:

- Raamatukogu on kõigile avatud.
- Raamatuid võib koju kaasa võtta.
- Kui oled raamatu läbi lugenud, siis ära unusta seda tagasi tuua.

Kui raamatud on saanud riulitele ja majale on peale tõstetud katus, löikame pidulikult läbi lindi - raamatukogu on hooajaks avatud!

Seejärel minnakse üheskoos lipumasti alla Aivari keedetud hernesuppi sööma ja küla koosolekut pidama. Räägitakse muinastulede ööst, külalplatsi detailplaneeringust, valla tildplaneeringust, Digimaa projektist. Keegi märkab, et tormituuled on meil lippuräsinud ja mastilähebuhiuus EV100 vimpel.

Leelo Märjamaa

Fotod Leelo Märjamaa

KOSTIVERE KÖRTPÄRTLISÄRK NEEMES

Kostivere kõrtpärtlisärk tõi 8. aprillil Neeme Rahvamajja kokku pea kõik Kostivere Kultuurimõisa kollektiivid.

Kõik algas juba kaks aastat tagasi, kui Kostivere Kultuurimõis tegi Neeme Rahvamajale väljakutse - tulla oma tegemisi kostiverelastele tutvustama. Põhjuseks oli teadmine, et Jõelähtme vallas on neli kultuurimaja, kuid me ei teagi, millega üks või teine tegeleb. Mõte oli, et selline külakorda käimine omas vallas võiks saada traditsiooniks ning liidaks vallarahvast rohkem kokku.

Neeme Rahvamaja võttis väljakutse vastu ning 21. aprillil 2015. aastal toimuski külastuspäev nimega „Neeme kevadekuulutajad Kostiveres“, kus Neeme Rahvamaja, Neeme Rannavalve Selts ja Neeme kandi tegusad inimesed tutvustasid oma rannarahva tegemisi ning tulid kostiverelastele kevadet kuulutama.

Mõisa fuajeesse pandi üles minilaat, maitsti rannarahva kalasuppi, prooviti ja osteti Paeverede koduveini, esinesid Neeme näiteringid, ansambel Briis, showtrupp Neeme Nogia. Mõisa esimese korruse, toona veel remontimata, koridoris tehti püssist täpsuslaskmist, väikesed ja suured said maalida rannakive, Tõnu Vaheri vahendusel tutvuti pildis ja sõnas Neeme ja Ihasalu kandi ajaloo, toimus ka õnneloos, mille peavõiduks Ruhe Restorani kinkekaart 50 € väärtuses. Päeva lõpetas tantsuõhtu ansambliga Laine. Neeme rahvas tõmbas Kostiveres täie hooga kevade käimal

Selle aasta jaanuaris tuletas Neeme rahvas meile meelde, et võlg on vaja tasuda ning Kostivere Kultuurimõisa kord on oma parimad palad ning etteasted välja tuua. Kuna Neeme rahvas kahe aasta eest Kostiveres nii vahva päeva korraldas, püüdsime ka meie välja tuua just selle, mis meil on meie endi arvates eriline ning mille üle uhkust tunneme.

Kultuurimõisas tegutseb ligi tosin huviringi ning kollektiivi. Tegime kõigile ettepaneku ning Neeme tulid need, kellele kuupäev sobis ning tulla said. Et kolmapäeviti on Kostiveres värske koduleiva müük, siis otsustasime

Foto Triin Lindau

Inge ja Antsu (OÜ Triflee) ka Neeme kaasa võtta, et pakkuda sealgi värsket koduleiba ning kohvi kõrvale maitsvaid suupisteid.

Päeva alustas juba kell 10:30 kontsert, kus astusid üles Kostivere laste lauluring (juhendaja Ranele Raudsoo), Kostivere laste showtants (juhendaja Karolin Käärik), Kostivere Laste Teater (juhendaja Kersti Laanejõe), Kostivere noored muusikud Kirke Miller ja Emil Hokkonen, Kostivere noorte bänd (juhendaja Allan Järve), Kostivere naiste showtrupp „Polkast popini“ (juhendaja Alge Kiiup), Jõelähtme Noorte Segarühm (juhendaja Miina Karafin), Ranele Trio ja segaansambel Viisiväänajad (juhendaja Sirje Põllu). Pärast kontserti alustasid töötoad - näpujooga ilukirjas ning käsitöös. Juba palju aastaid toimetab Kostiveres näputöökamber, mille eestvedajad on käsitöömeistrid Meeli Lõiv ning Kostivere Lasteaia juhataja Kaili Raamat. Meeli Lõiv tutvustas oma töötoas näpujoogat käsitöös ehk Kostivere näputöökambri tegemisi.

Loo Keskkooli õpetaja, Tiiu Kivirähk, on kaks aastat juhendanud Kostiveres kalligraafiakirja õpituba. Neemes kujunes ilukirja ehk kalligraafiakirja töötuba väga populaarseks.

Kostiveres on traditsiooniks saanud laste ja täiskasvanute kinoõhtud. Neemes näitasime lastele joonisfilmi „Väikese Varese suur sõidusõit“.

Päeva lõpetas Marko Kiigajaani peotantsutund. Kiigajaan alustas Kostiveres peotantsutundidega samal aastal, kui kultuurimõis avati, ehk juba 2012.aastal. Tal on väljakujunenud kindlad tantsupaarid, kes igal pühapäeval kell 17:00 Markot mõisas ootavad.

Kiigajaan ei olnud varem kunagi Neemes käinud. Artikli autor tegitalleennetantsutundi väikese ekskursioonirannaäärde ja Ruhe restorani juurde. Tantsuõpetaja oli siiralt vaimustunud, kui ilus on Neeme küla ja kui meeldivad inimesed seal on.

Võiholla tekkis mõnel küsimus, miks pani Kostivere oma päeva nimeks kõrtpärtlisärk? Aga seetõttu, et sellel päeval toimusid paljud asjad ebatraditsiooniliselt teistmoodi. Kes oli kohal, teab millest on jutt!

Aitäh Neeme Rahvamajale toreda vastuvõtu, sooja supi ning maitsva kringli eest!

Järgmise väljakutse saavad nüüd Jõelähtme Rahvamaja ja Loo Kultuurikeskus!

Kohtume jälle ning ilusat suve!

Irina Pärila

Kostivere Kultuurimõisa kultuurijuht

NEEME KÜLAKOOSOLEKU KOKKUVÕTE

26. 04. 2017. a toimus igaaastane kevadine külakoosolek ja alljärgnevalt on võimalik lugeda kokkuvõtvalt külakoosolekul räägitust.

Teede korrastamine ja ehitustööd Neemes. Kuna suvi on parim aeg, mil korrastada teid ja tegeleda ehitustöödaga, siis oli koosolekul külas vallavanem Andrus Umboja, kes andis ülevaate, millised teed Neemes käesoleval aastal korraldada tehakse: uue freeskatte saavad Untaugu tee valla maa osas ja Kadakaranna tee. Vallavanem tutvustas Neeme kooli juurdeehitust: hetkel on käimas riigihange (tänaheks päevaks lõppenud - toim.), ehitustööde toimumise ajal on võimalik rahvamajaosa kasutada, koolimaja maakütte paigaldus algab küla soovil mitte varem kui 10. juuli. Juba eelmisel koosolekul tekkis külaelanike seas vastuolu juurdeehitusele planeeritud fassaadikattele. Vallavanem kinnitas, et laastkatet, nagu algselt planeeriti, ei tule vaid tuleb laudis.

Liigiti kogutud pakendikonteinerite asukoht Neeme külas on juba aastaid tekitanud probleeme - küll ei sobi üks koht, siis teine ja ka kolmas koht ei ole taas kellelegi meeltemööda. Toimus arutelu, mis oleks mõistlik olukorra lahendus. Pakuti välja koolimaja juurdeehituse taha teha aiaga piiratud ala konteinerite jaoks, kuid asukohale ei pääse prügiauto piisavalt hästi ligi, et kaste tühjendada. Otsustati: konteinerid jäävad praegusesse asukohta, liigutatakse maantee poole valla maale ja vald ehitab tara ümber.

Külavanem rääkis 6. mail toimuvatest **Teeme Ära talgutest** (nüüdseks juba toimunud - toim.), lisaks tavapärastele tegevustele vajab korrastamist bussiootepaviljoni katus, mis laseb vett läbi. Valla poolt toimub kokku kogutud prügi äravedu ja on võimalik saada kotid ja kindad, kuid vallapoolne prügiveedu ei tähenda keldrite-kuuride koristust, see on igapäevase enda korraldada. Valla poolt on Neeme poes talgusupp.

Külaplatsi ja tuletõrjedepoo detailplaneeringut tutvustas vallavanem. Detailplaneering jäi juurdepääsutee tõttu seisma, kuid olukord on hakanud lahenuma, kokkulepped sisuliselt olemas, kooskõlastamisel. Juurdepääsuteed tulevad valla omandisse. Detailplaneeringu vastuvõtmine toimub juulis, siis avalik väljapanek ja sügisel kehtestatakse planeering.

Jaanipäevakorraldus ja lõkkematerjali toomine. Aasta-aastalt on räägitud, et omavalitsuselt ei tohi lasteaia taha olevale platsile lõkkematerjali viia, kuid sellest ei ole siiani aru saadud ja juba praegu on seal suur hunnik oksid ja muud risu, mida ei ole võimalik jaanipäeval ära põletada. On väga inetu, et terve suvi on lasteaia taga üks suur risuhunnik. Palume ilma loata mitte kellelgi lõkkematerjali sinna viia, kui keegi näeb, siis tuleb sellest teada anda ja võimalusel takistada.

Kaluritepäev tuleb sellel aastal suurem kui varasemalt on olnud, sest toimub ka restoranipäev Lendkala. Seoses sellega on samal päeval suletud osaliselt Kadakaranna tee ringteest kuni Ajataguse teeni, palume mõistvat suhtumist ja ümbersõit on korraldatud Männiku tee kaudu. Üritusel toimuvad traditsioonilised kaluritepäeva tegevused - sõudmisvõistlus, siivise, liivalosside ehitamine, võrkpall jms. Täiendav info tuleb jooksvalt.

Männisauna kinnistu detailplaneeringust. Kinnistu omanik on pöördunud külavanema poole kooskõlastuse saamiseks, et ehitada sauna asemele elumaja. Toimus arutelu, mille käigus otsustati: kinnistu omanik esitab eskiisi, mida plaanib teha, lisades hoonete arvu, ruumikuju, kuhu mida planeeritakse, hoonete mahud.

Digimaa projektist. Tegemist on üle-eestilise transiitkaabelvõrgustikuga, mis jõuab majapidamistesse, juba praegu toimib see Pärnus. Harjumaal on projekt algatatud ning on oluline, et kõik registreeriks oma soovi kiire interneti saamiseks Digimaa.ee kodulehel! Projektiga liitumine maksab 300,- ja võimalik on kasutada ükskõik millist teenusepakkujat, kuutasu tuleb vastavalt paketisisule. 2018. aastal hakatakse ehitama.

Linnamäe paisu allalaskmine või paisu jäämine. Vallavanem Andrus Umboja tutvustas teemat. Jägala jõgi on väga unikaalne, sest seal on võimalik lõhelistel kudedel ja samuti toota elektrit. Teemal on toimunud mitmeid arutelusid ja mõlemal poolel on õigus, kuid milline on õige lahendus ei ole veel selgunud. Kui kellelgi on pakkuda lahendus, siis tehke seda ja olge aktiivsed aruteludes kaasa lööma ning oma arvamusi avaldama.

Jooksvate küsimuste all tõstatati teema poe ette Neeme teel künnise rajamise kohta. Teema üle oli terav arutelu. Otsustati: künnis tuleb rajada. Ka teede korrastamise teema juures tekkis küsimus künniste rajamise kohta, sest olenemata mitmetest korralekutsumistest ja artiklitest, meie oma küla elanikud kihutavad ja seavad ohtu teisi inimesi ja loomi. Vald arutab Kadakaranna tee remontijaga, kas ja kuhu on võimalik teede korrastamise käigus künnis rajada. Esitati küsimus välja ehitamata kergtee kohta. Kergtee jääb ootama valla üldplaneeringu kehtestamist, sest Keskkonnaamet ei andnud Laheranna detailplaneeringule kooskõlastust.

Järgmine külakoosolek toimub juulis, mil toimuvad uue külavanema valimised.

Neeme küla eestseisus

NEEME KÜLA KALURITEPÄEV

08.07.2017

ALGUSEGA KELL 15:00

PÄEVA JOOKSUL TOIMUVAD ERINEVAD TEGEVUSED SUURTELE JA VÄIKESTELE.
VÕIMALUS OSTA LOTERIID, SÜÜA JA JUUA!
VÕTA KAASA SULARAHHA!
JÄLGI KAVA JOOKSVALTI!

TANTSUKS ESINEB

MAIT MALTIS

PÄEVAJUHT

VENNO LOOSAAR

KORRALDAJA JÄTAB ENDALE ÕIGUSE TEHA PROGRAMMIS MUUDATUSI.

EELSEISVAD ÜRITUSED

28.07-30.07 - Lastekaitse Selts kutsub Jõelähtme valla peresid **Neeme merelaagrisse!** Toimub Neeme lasteaia tagusel platsil. Laagris kohapeal toitlustus, võta kaasa korduvkasutatavad nõud ja oma maiustused ning joogid jäta koju. Kolme laagripäeva jooksul toimuvad põnevad tegevused vees ja metsas. Aega jätkub ka päevitamiseks. Laagritasu perele 10 €, üksi tules 5 €. **Registreerimine (kuni 10. juulini!) ja info: Hilda Männik, tel: 53454131, e-mail: hilda.mannik@joelahtmekultuur.ee.**

26.08 - Muinastulede öö Neemes, lõkke süütamine kell 21.00. Esineb Ameerika kantrilaulja Laura Meyer. Üritus on tasuta.

26.08 - Muinastulede öö Ihasalus, täpsem info jooksvalt.

26.08 - Neeme küla spordipäev, algus kell 12.00

09.09 - Neeme küla sügislaul

Täpsem info tuleb jooksvalt! Jälgi reklaami!

TULE TRENNI!

•Pühapäeviti kell 11.00 toimub Neeme külas, Ruhe Rannajas pilatase treening. Treener Triin Lindau

•Kolmapäeviti kell 19.00 toimub Neeme külas, rahvamajas fitness treening. Treener Triin Lindau

RETSEPTINURK

Seekord valmistasime meloni-mango salati sinihallitusjuustuga ja juustukoogi ehk "cheesecake"-i, mis koosneb ainult kolmest komponendist. Head kokkamist ja maiustamist!

Doris Andrejev

Fotod Doris Andrejev

Meloni-mango salat sinihallitusjuustuga

Vaja läheb:

melon
mango
granaatõun
sinihallitusjuust
prosciutto sink

Valmistamine:

Lõika melon ja mango kuubikuteks, tükelda sink ja sinihallitusjuust ning lisa granaatõunaseemned. Sega kõik omavahel kokku. Meloni asemel võib kasutada ka arbuusi. Lisada võib veel näiteks maasikaid, viinamarju, maitsestatamiseks võib kasutada münti, punast sibulat ja/või balsamico äädikat. Variante on palju. Head katsetamist!

Õhuline juustukook

Vaja läheb:

6 muna
240 gr valget šokolaadi
240 gr maitsestatamata toorjuustu

Valmistamine:

NB! Komponentide segamise järjekord on väga oluline, muidu kook ei õnnestu. Sulata šokolaad vesivannil ning lisa toorjuust. Sega korralikult läbi. Eralda munakollane munavalgest. Vahusta munavalge kõvaks vahuks. Lisa munakollane šokolaadi ja toorjuustu segule ja sega läbi. Kõige viimasena lisa vahustatud munavalge. Vala segu õliga määratud koogivormi. Aseta koogivorm ahjuplaadile ning pane ahju ka veega täidetud kuumuskindel nõu, kuna juustukook armastab küpsemisel niiskust ja siis jääb kook mahlane. Kuumuta ahi 170° C ning küpseta 15 minutit, seejärel vähenda temperatuuri 160° C ja küpseta veel 15 minutit. Keera kuumus maha ning lase koogil veel ahjus olla 15 minutit. NB! Vahepeal ahju ust avada ei tohi.

NEEME KÜLA JAANIPÄEV 2017

TOIMUB 23.06

Muusikat teeb ja õhtut juhib **ANSAMBEL MESIPUU** Algus **20.00**

Tegevused: **LASTEMÄNGUD SAAPAVISE KÕIEVEDU AUHINNAD VÕITJATELE LOTERII - IGA LOOS VÕIDAB KOHAL NEEME POOD & KOHVIK JA WANA KALA KÕRTS** Tule süütamine **22.00**

Toimumiskoht: **NEEME LASTEAIA TAGUNE PLATS**

SISSEPÄÄS TASUTA!

Korraldab **NEEME PÄÄSTESELTS**

NEEME PÄÄSTESELTS ANNAB TEADA:

Päästeamet on viimastel aastatel pannud väga suurt rõhku ennetustegevusele, mille läbi soovitakse oluliselt vähendada tulesurmasid.

Oma roll on selles ka Neeme Päästeseltsil, kes hakkab tegema Neeme, Ihasalu, Jõesuu ja Ruu külades kodukülastusi, mille käigus kontrollitakse kodude tuleohutust ja vajadusel antakse nõu.

Neeme Päästeseltsi telefoninumber 58147800

Aeg ühiseid rõõme ja muresid ei mata, aeg kaunimad ajad meelde jätab.

MAIE VUTT
7.05.1942 - 13.04.2017

Mälestavad naabrid ridaelamust

KAS TEADSID, ET ...?

Jõelähtme vallas toimub ajavahemikul 01.04.2017 - 30.11.2017 majapidamises tekkinud aia- ja haljastujäätmete TASUTA äravedu.

- Ühe koti maksimaalne kaal ei tohi ületada 10 kg.
 - Aia ja haljastujäätmeteks loetakse aiast kokku riisunud lehed, muru, sammal ja väikesed purustatud oksad.
 - Kotid peavad olema läbipaistvad!
 - Vedu saab tellida nii mitmel korral kui seda kliendil vaja on.
 - Äraantavad haljastujäätmed peavad olema pakitud pealt suletud ja kergesti teisaldatavasse kilekottidesse.
 - Kilekotid tuleb paigutada täitjaga kokkulepitud asukohta, nt olmejäätmete konteinerite vahetusse lähedusse
- Täpsem info ja teenuse tellimine AS Eesti Keskkonna-teenused, infotelefon 1919.

PAKENDIKOTT - TASUTA ÄRAVEDU OTSE KODUVÄRAVAST!

Pakendikott on mugavaim sorteerimislahendus. Te ei pea sorteeritud pakendeid viima pakendikonteinerisse, vaid Ragn-Sells viib pakendikoti ära otse koduväravast. TASUTA

- Pakendikotiteenusega kogutakse pakendid kollasesse kilekotti (150 liitrit): pakendikotti võib panna kartongist, plastist, klaasist ning metallist puhtaid pakendijäätmeid (jogurtitopsid, konservikarbid, plastmassist pudelid, klaasist pudelid, klaaspurgid, mahla- ja veinipakid jne).
 - Pakendikoti äravedu toimub ühel konkreetset nädalapäeval iga 28 päeva tagant, vajadusel ka harvem.
 - Kui pakendeid tekib rohkem, siis võib äraveo päeval ära anda ka rohkem kotte.
 - Pakendikoti äraveost loobumiseks tuleb jäätmekäitlejat teavitada vähemalt kaks päeva ette.
 - Täis pakendikott tuleb jätta nähtavale kohale, näiteks olmejäätmete konteineri kõrvale ning graafikujärgsel kogumispäeval viib kogumisauto selle ära
 - Täis kilekoti asemele jäetakse alati uus tühi kilekott.
- Sorteerimisjuhend tuleb esimese kollase kilekotiga koos kaasa ja on olemas ka TVO ja Ragn Sellsi kodulehekülgedel. Teenuse kasutamiseks tuleb sõlmida leping TVO poolt valitud jäätmekäitlejaga.
- Teenust saab tellida nii TVO kodulehelt (<http://www.tvo.ee>) või Ragn Sellsi kaudu (tellimiseks helista: 60 60 439 või kirjuta tellimus@ragnsells.com).

Ihasalu ja Neeme küla ajaleht

Oma Hoolsaar

Väljaandja:
Neeme Rannavalveselts MTÜ
www.rannavalveselts.weebly.com
Kontakt: omapoolsaar@gmail.com
Toimetuse infotelefon: 56 56 3333

Küljendus ja korrektuur:
Signe Valdmann
Trükk: KATARIINA PRINT
Tiraaž 200 tk